

hvoraf Staten har hentet Indkomstskat, og de Indtægter, hvoraf Kommunerne har hentet deres Indkomstskatter, vil blive betydeligt forringet.

Thi hvad er det for en Tale, der lyder fra Statsministeren og Ordføreren om den passive Kapital? Hvad er passiv Kapital her i Landet? Der er kun een Kapital, der er passiv her i Landet, og det er den, der er gemt hen i Strømpeskatter og saadanne Steder. Penge, der anbringes i Banker, Sparekasser, Pengeinstitutter, Obligationer, Kreditforeningsobligationer, Statsboligfondsobligationer og alle andre Obligationer, er i høj Grad aktiv Kapital. Den Kapital, der er anbragt i Kreditforeningsobligationer, arbejder i Erhvervslivet. Hvordan vilde Landmænd, Husejere, Industriefolk og andre være stillet med Hensyn til Kapital, hvis de ikke kunde faa Kreditforeningslaan? Hvordan vilde vi være stillet med Hensyn til Bygninger herhjemme, hvis der ikke var udstedt Statsboligfondsobligationer? Jeg skulde mene, at den Kapital, der er anbragt i disse Obligationer, er i høj Grad aktiv og har medvirket til at skaffe Bygninger. Nej, den Tale om den passive Kapital er en socialdemokratisk Taleblomst, som ikke har nogen Rod i de virkelige Forhold. Kapitalen er aktiv her i Landet, naar den er anbragt i, naar den kommer ud i Virksomhederne. Den er kun passiv, naar den er gemt hen i Strømpeskatter, men jeg tror ikke, der findes store Mængder af den Kapital. Hvis det var den, Socialdemokraterne vilde til Livs, ja, ja, saa Herregud; kunde de finde den, kunde de maaske faa Lov at tage en Bid af den, det betød ikke noget.

En Formueskat som den, der her er foreslaaet, vil virke overordentlig svækkende paa Erhvervslivet, den vil skade Erhvervslivet. Det er mærkeligt, at Socialdemokratiet ikke ser dette, thi hvem er det, det til syvende og sidst vil komme til at gaa mest ud over? Det er de mange Arbejdere indenfor Erhvervslivet. Denne Skat er afgjort rettet imod Erhvervslivet og mod de indenfor Erhvervslivet arbejdende, fra de laveste til de øverste. Det burde Socialdemokratiet forstaa.

Den Maade, hvorpaa man foreslaar en Erhvervsskat, er utiltalende, fordi der i saa høj Grad appelleres til Egoismen, naar det er Formuerne paa over 50 000 Kr., der foreslaas beskattet, medens de under 50 000 Kr. skal gaa fri. Nu ved vi nok, at det er et meget be-

grænset Antal Medborgere, som har Formuer paa 50 000 Kr. og derover. Derfor appellerer denne Form for Formueafgift til deres Egoisme, som har under 50 000 Kr., at de skal sige til sig selv: Ja, vi slipper jo fri, lad kun de andre betale! Det er højst utiltalende. Men jeg skal sige, at de 50 000 Kr.s Grænse i Virkeligheden er ret uvæsentlig. Det er Princippet, det i dette Forhold kommer an paa; for gennemføres dette, ved vi udmærket godt, at næste Gang gaar Grænsen maaske ned til 25 000 Kr. og næste Gang igen til 10 000 Kr. Det, Socialdemokratiet vil til Livs, er Formuerne her i Landet. Men det vil man ud fra en Misforstaaelse af Forholdene, som de ligger indenfor Erhvervslivet; det, man skulde tilstræbe for at skaffe gode Vilkaar indenfor Erhvervslivet, var Kapitaldannelse, og ikke det, at Staten skal opspise Kapital.

Jeg maa maaske lige i denne Forbindelse nævne Bestemmelsen i § 9, hvor det foreslaas, at Bestemmelsen i Lov om Indkomst- og Formueskat til Staten af 10. April 1922, hvorefter der i visse Tilfælde kan gives Selskaber en Nedsættelse i Indkomstskatten af $\frac{1}{4}$, ændres i Skatteaaret 1927—28 saaledes, at Nedsættelse i dette Skatteaar kan gives for indtil Halvdelen. Det vedrører ikke Formueskatten, men Indkomstskatten. Denne lille Ændring kan vort Parti slutte sig til.

Jeg skal dermed forlade Formueskatten, idet jeg haaber, at man har faaet et tilstrækkelig klart Indtryk af, hvorledes vort Partis Stilling er til denne Sag, og derefter vende mig til Tilskudssystemet. De Tilskud, der foreslaas, skal ydes dels til Opretholdelse af Arbejdslønninger og til Afholdelse af Produktionsudgifter, dels til Anskaffelse af Materialer. Det viser sig nu, at de Materialetilskud, der er ydet sidste Aar, i Virkeligheden har virket ganske som Tilskud til Opretholdelse af Lønninger, idet de efter de Oplysninger, der foreligger i Arbejdsudvalgets Betænkning, viser sig at have varieret fra 1 Kr. 75 Ø., tror jeg, til ca. 2 Kr. pr. Normalarbejdsdag. Det er det, der var foreslaaet sidste Aar, at der skulde være ydet et Tilskud paa 2 Kr. pr. Arbejdsdag, eventuelt indtil 3 Kr. Det findes i Betænkningen Side 28, hvor der er behandlet et Afsnit, som hedder „Laan og Tilskud“. Der staar, at „i en Række Tilfælde med Laan alene udgjorde Laanet ca. 13 Kr. pr. Arbejdsdag. I Tilfælde med Tilskud alene udgjorde det 1 Kr. 75 Ø. pr. Arbejdsdag, og i Tilfælde med